

Den tyske «Unfallversicherungsgesetz».

Unfallversicherungsgesetz für das deutsche Reich vom 6. Juli 1884. Mit kurzen Erläuterungen etc. herausg. von E. Grünwald u. R. Haas. Berlin 1884, Verl. v. Franz Vahlen (138 S.).

Das Unfallversicherungsgesetz. Vom 6. Juli 1884. Mit einer Einführung in das Gesetz, Anmerkungen etc. Von v. Rohr. Berlin 1884, Franz Siemenroth (144 S.).

Den tyske Regerings første Forsøg var Lovudkastet af 8. Marts 1881, der statuerede Arbejdernes obligatoriske Forsikring mod Ulykkestilfælde, der vilde at denne Forsikring skulde ske ved en Rigsforsikringsanstalt, og som foreslog at Præmierne skulde ydes af Arbejdsgiver og Arbejder med et Tilskud af Riget. Rigsdagen akcepterede Tvangsforsikringens Princip, men protesterede mod Rigsforsikringsanstalten og mod Rigestilskudet, og paa denne Protest strandede Loven. Men Regeringen opgav ikke derfor Sagen. I det kejserlige Budskab af 17. November 1881 aabnede den tvært imod endnu videre Vuer, henviste til Nødvendigheden af Arbejdernes Forsikring mod Ulykkestilfælde (nu gennemført ved «Unfallversicherungsgesetz» af 6. Juli d. A.), suppleret med Arbejdernes Forsikring mod Sygdom (gennemført ved Loven af 15. Juni 1883), og stillede en Arbejder-Alderdomsforsørgelse i en fjernere Udsigt. Den fremkom derefter med sine to Lovforslag om Arbejdernes Sygeforsikring, der vedtoges, og om Arbejdernes Ulykkes-

tilfældeforsikring, hvilket sidste ganske vist havde ladet det første Udkasts Rigsforsikringsanstalt og Arbejderbidrag falde, men som havde fastholdt Rigestilskudet, og som allerede af denne Grund ikke kunde finde Sympathi hos Rigsdagen. Saa fremkom det tredje Udkast, der med nogle Ændringer vedtoges, og som under 6. Juli 1884 modtog kejserlig Stadfæstelse. Herved er Arbejdernes Tvangsforforsikring statueret. Den skal imidlertid ikke ske ved en Rigsforsikringsanstalt — som foreslaaet i det første Udkast — heller ikke ved saadanne «Betriebsgenossenschaft», som det andet Udkast anbefalede, men gennem «freie berufsgenossenschaftliche Vereinigungen der Arbeitergeber». — Bidragene skulle indkræves fra Arbejdsgiverne «auf dem Wege des Umlageverfahrens» (i Stedet for det første Udkasts Kapitaldækningssystem), og Riget yder sin Garanti for det Tilfælde at en af de nævnte «berufsgenossenschaftliche» Foreninger skulde blive ude af Stand til at betale; derimod yder Riget ikke noget fast Tilskud. — Den saakaldte Karenstid, der i det første Udkast var fastsat til 4 Uger, er udstrakt til 13 Uger (hvilket hænger sammen med Sygeforsikringsloven). — Ved Voldgiftsretter fastsættes Skadeserstatningen, dog saaledes, at der i visse Tilfælde kan appelleres til Rigsforsikringsembedet. Et saadant skal nemlig oprettes med den Opgave at fungere som Tilsyns- og Disciplinarmyndighed m. m.

En mere indgaaende Redegjørelse for den store — kvantitativt og kvalitativt — Lov agte vi ved en senere Lejlighed at give.

Naturligvis begynder der nu fra de tyske Boghandlere at fremstrømme Udgaver af denne Lov, der har Betydning for saa store Kredse. De to ovennævnte Udgaver ere mere beregnede paa det større Publikum: de byde ikke nogen meget indgaaende Kommentar, men indskrænke sig til at forsyne enkelte Paragrafer med kortere Anmærkninger. Hos Grünwald-Haas ere Anmærkningerne af noget større Omfang; til Gjengjæld har v. Rohr forsynet sin Udgave med en indledende Oversigt over Lovens Grundtræk.

Svarer Stigningen i Toldindtægterne
til
Landets økonomiske Situation?

Foredrag i Nationaløkonomisk Forening.

Af

Etatsraad, Nationalbankdirektør **Levy.**

Man hører saa ofte Toldindtægternes Forøgelse anføre som Kjendetegn paa stigende Velstand, at der er god Grund til fra Tid til anden at undersøge, hvorvidt denne Paastand stemmer med Virkeligheden.

Dette Spørgsmaal har allerede tidligere været til Forhandling i vor Forening. I vort Novembermøde i 1875 tillod jeg mig at henlede Deres Opmærksomhed paa det Misvisende i at betragte Stigningen af Toldintraderne, der den Gang, ligesom nu, var meget paa-faldende, som et Kjendetegn paa økonomisk Fremgang.

Medens Værdien af Indførselen fra 1870—1874 var stegen med 61 Millioner Kr., udviste samtidig Værdien af Udførselen ikkun en Forøgelse af 23 Millioner. Vi befandt os den Gang i en Periode, hvor Arbejdslønnen var forøget meget betydelig hele Landet over, hvilket var Anledningen til et stærkt forøget Forbrug af indførte Varer, hvormed Udførselen ikke kunde holde Skridt. Følgen heraf blev en væsentlig Indskrænkning af den til Omsætning og Produktion nødvendige flydende Kapi-